

Het is zondag avond, 1 november 2009. Ik heb op de computer nog wat berichten geschreven en ga daarna naar de woonkamer, schenk een glas wijn in en zit te zappen op de tv. Op NL 2 is er een programma wat me direct boeit. Ik zie een man in een rood overhemd (Remko de Landmeter) op een dwarsfluit spelen en ik vind de muziek zo mooi dat ik stop met zappen en het programma verder bekijk. Na de muziek doet Remko zijn verslag en het gaat over zijn zus die is overleden. Nu kom ik erachter dat dit een programma is van Kruispunt en dat het gaat over mannen die hun verhaal vertellen over het overlijden van een broer of zus. Meteen stuur ik een sms-je naar mijn zus Jennie in Apeldoorn en schrijf dat, als ze nog wakker is, op NL 2 moet kijken. Het programma laat me niet meer los, beter, het maakt ontzettend veel in mij los. Op 2 november j.l. krijg ik een email van Jennie en ze stuurt me een aantal links van broederzielalleen en ook dat het boek „Broers rouwen ook“ van Minke Weggemans op vrijdag 6 november officieel wordt gepresenteerd in Klarenbeek, notabene onder de rook van Apeldoorn. Direct heb ik toen een email gestuurd naar Mevrouw Oostinga van Kok Uitgeverij in Kampen en me aangemeld voor de boekpresentatie op die bewuste 6 november. De dagen tussen 2 en 6 november heb ik uiteraard de website van Minke Weggemans bekeken en de website van Stichting broederziel www.stichtingbroederziel.nl Het houdt me bezig en nu pas voel ik pas echt hoeveel ik mijn broertje Herman mis en wat zijn dood voor mij heeft betekend, nu en met name in het verleden.

Op 6 november rij ik naar Klarenbeek, ik heb niemand verteld dat ik hier naar toe zou gaan. De aanvang is 15:30 uur en om 20 voor 4 kom ik de zaal binnen en kijk rond, met een kop koffie in de hand. De zaal is al goed gevuld en nog steeds komen er mensen binnen. Bij de laatste tafel is nog plaats en een vriendelijke oudere man schuift wat op en zegt, „ik zal wat plaats maken“. Ik zit er wat alleen bij en herken alleen 3 mannen die ik in de uitzending van zondagavond heb gezien, waaronder Remko die ook nu nog het rode overhemd draagt. Opeens vraagt de man naast me wat mijn reden is dat ik hier naar de officiële boekopening kom en ik vertel hem in het kort dat ik een broertje heb gehad die overleden is door een autoongeluk. We praten nog wat verder en in zeer korte zinnen vertelde ik hoe ik me voelde en hoe het nu met me gaat. Deze man, Jan van Den Bosch komt uit Hengelo (OV) en is met pensioen maar kent Minke Weggemans al meer dan 15-20 jaar. De opening begint en na een aantal toespraken verteld Minke Weggemans in 15 minuten over haar nieuwe boek: „Broers rouwen ook“. Ook speelt Remko 2 muzikale stukken op zijn dwarsfluit en zijn indische fluit, erg mooi. John van Raaij, 1 van de mannen die ook in het programma Kruispunt zijn verhaal doet en ook in het boek zijn verhaal heeft geschreven, leest een erg mooi gedicht voor. Nadat deze middag tot zijn einde komt, koop ik direct 2 boeken. Daarna ga ik nog even naar Jan terug en vertel hem dat ik nog bij mijn ouders langs ga die in Hardenberg wonen. Jan en ik hebben toen onze adres en telefoonnummers uitgewisseld en heb ik afscheid van hem genomen. In de auto heb ik het adres van mijn ouders ingegeven in mijn navigatie systeem maar eenmaal op de snelweg heb ik dat veranderd in, naar huis. Ik wilde gewoon naar huis, wat eten en het boek lezen en niet direct mijn ouders confronteren met mijn situatie. Eenmaal thuis heb ik Jan direct een email gestuurd en hem geschreven dat ik contact met hem zou opnemen. Alleen het voorwoord en de inleiding waren voor mij reden genoeg om tranen in de ogen te krijgen. Ik heb die vrijdagavond al 6 verhalen gelezen van broers die een broer of zus hadden verloren. Ik weet niet hoeveel tranen ik heb laten vallen, het waren er veel. Tussen het lezen door liep ik af en toe huilen door mijn huis en ben wel 3 x naar de badkamer geweest om mezelf weer wat op te frissen. Ik heb daarna het boek aan de kant gelegd en heb maar wat tv gekeken. De volgende ochtend heb ik Jennie een sms gestuurd of het goed was dat ik 's middags even langs zou komen voor koffie. Ze schreef direct terug dat 17 uur prima zou zijn. ' Middags heb ik Jan gebeld en na 2 zinnen brak ik in een huilbui uit. Het zit allemaal zo diep en Jan vertelde me dat het goed zou zijn om naar mijn zus te

rijden maar dat huilen het beste was als er niemand was om er over te praten. Jan zei tegen mij dat we elkaar volgende week kunnen ontmoeten en ik heb hem beloofd dat ik eerst naar mijn zus Jennie zou rijden en hem op zondag een email zou sturen. Op maandag of dinsdag neem ik contact met hem op. Om 16 uur stap ik in de auto en rij vanuit Nordhorn naar Apeldoorn. Om precies 17 uur parkeer ik de auto voor het huis van Jennie en mijn zwager Dick. Het boek van Minke Weggemans heb ik bij me. Als Jennie de deur opendoet val ik in haar armen en huil het uit. Ze houdt me stevig vast, zegt niks maar dat hoeft ook niet, het gevoel dat ik toch niet helemaal alleen ben doet me op dat moment zo goed. We drinken eerst een kopje koffie met zijn 3 tjes en dan gaan Jennie en ik een wandeling maken. We praten veel, over alles hoe het is gebeurd (het ongeluk) , hoe het ons leven als gezin maar ook als individu heeft geraakt en beïnvloedt. We stappen goed door, arm in arm en ik leg Jennie de situatie uit vanaf de uitzending van Kruispunt t/m nu. Jennie voelt het ontzettend goed aan en ziet dat mijn leven in een zeer negatieve spiraal is belandt. Ze zegt ook dat ik nu moet doorzetten en hulp moet gaan zoeken via Jan en ook via Minke en de andere instellingen. Ik stem toe en zeg ook dat ik mijn probleem, het probleem van het overlijden van mijn broertje Herman nooit een plek heb gegeven, ik het nu zie als een dikke puist , een vulkaan die op uitbarsten stond maar met veel pleisters en cement heb geprobeert de explosie te verhinderen. Als ik deze puist nu niet grondig aanpak, dan pakt die puist mij en wel voorgoed. Daarom mijn beslissing om er direct mee te starten en proberen door middel van hulp er bovenop te komen. Ik kreeg vanochtend nog een sms van mijn zus of ik goed had geslapen. Ik vind het zo lief dat ze aan mij denkt en ik schreef terug dat ik wat in de tuin heb gewerkt en nu het boek lees met een kop koffie erbij.